

GHETSIMANI - VEGHIND ȘI RUGÂNDU-SE

Mana pe data de 27 Noiembrie, R2773 - 15 Martie 1901, pag. 77

Mat 26:36-46

„Nu voia mea, ci a Ta, să se facă” - Luca 22:42.

Nimeni nu poate citi cu precauție această lecție a ceasului întunecat al Domnului nostru din Getsimani, și despre „strigătele Sale mari și cu lacrimi, către Cel (Tatăl) care putea să-l scape din moarte” (Ev. 5:7), fără a simți că este ceva cu totul incorect în ideea atât de răspândită printre Creștini că Domnul nostru a fost însuși Tatăl Său Ceresc, Iehova; și că ar fi o prefăcătorie, o bătaie de joc de rugăciune, din partea Lui, dacă s-ar ruga fierbinte după cum este prezentat aici, dacă nu ar fi adevărat că în loc de a fi în orice sens al cuvântului însuși Tatăl, El a fost pur și simplu ceea ce a pretins a fi - Fiul, trimisul lui Dumnezeu, unicul conceput de Tatăl, cel întâi născut din toată creația, începutul creației lui Dumnezeu (Ioan 10:29; 1:14; Col. 1:15; Apoc. 3:14). Nu există deloc nici un alt punct de vedere din care ar putea fi rezonabil interpretat limbajul Domnului nostru și al apostolilor, atât cât și felul Său de comportare. Cercetătorul și căutătorul sincer al adevărului, asupra acestui punct, este îndrumat spre „Zorile Mileniului, (mai târziu numite „Studii În Scripturi” - n.e.) vol. V”.

Lecția noastră anterioară s-a terminat cu Domnul nostru și ucenicii Săi părăsind camera de sus, unde au comemorat moartea Sa. Ei au plecat spre Muntele Măslinilor, spre o livadă de acolo, cunoscută ca Getsimani - numele însemnând „locul de presat ulei”, probabil deoarece acolo erau presate măslini și uleiul extras era folosit atât pentru iluminare, cât și pentru mâncare. Unul din Evangheliști spune despre aceasta ca fiind „grădina Getsimani”, dar cuvântul grădină, precum a fost folosit în timpurile străvechi, corespunde mai aproape cuvântului nostru livadă; nu era o grădină de flori. Acum mai există o mică îngrădire pe partea Muntelui Olivet, cam de 150 de picioare pătrate (50 m pătrați - n.e), care se consideră a fi locul rugăciunii chinuitoare a Domnului nostru. În ea se află opt copaci de măslin foarte bătrâni și foarte cioturoși, și ori de este acesta locul exact sau nu, acesta îl reprezintă într-un mod destul de bun.

Domnul nostru, probabil a avut două motive pentru a ieși afară cum a făcut-o în acea noapte. În primul rând, înțelegând că va fi arestat de trădătorul Iuda și ceata adusă de el, Domnul nostru probabil n-a vrut să cauzeze tulburare sau necaz prietenului care atât de generos i-a permis să folosească camera sa de sus. În al doilea rând, El a dorit liniștea nopții, pe coasta dealului, unde să poată fi singur cu Dumnezeu, pentru a-și revărsa sufletul în rugăciune și să obțină puterea necesară pentru încercarea ce se apropia. În armonie cu acest ultim gând, vedem că Domnul nostru, când a ajuns la intrarea în livadă, a lăsat opt ucenici acolo, ca o gardă de afară, așa vorbind, sau ca străjeri, pentru a da de știre; și a luat cu El pe aceiași trei discipoli pe care i-a onorat în mod special cu o altă ocazie, Petru, Iacov și Ioan: Petru, curajos și impulsiv, Iacov și Ioan, așa numiții „fiii tunetului” - trei cei mai curajoși, cei mai zeloși, cei mai serioși, din discipolii Săi. Pe aceștia El a dorit să-i aibă cel mai aproape de Sine în acest timp de neliniște. Și totuși, cu această ocazie, El a dorit să fie în singurătate în rugăciunea Sa, pentru că chiar și acești cei mai adevărați prieteni nu puteau aprecia situația: „nimeni din popoare nu era cu El”. Prin urmare El i-a lăsat pe aceștia, și a mers mai departe la o depărtare de o aruncătură de piatră, unde s-a plecat în genunchi, și cu fața până la pământ, precum este arătat în multe relatări, și astfel, a comunicat cu Tatăl.

Diferitele relatări ale experiențelor Domnului nostru cu această ocazie, ne arată ce chin mintal pare că a venit asupra Lui aici, cu o forță amară de care n-a mai experiențat mai înainte; și că povara deveni tot mai grea - „cuprins de o întristare de moarte”, o neliniște care aproape că i-a zdrobit chiar viața, zice Matei. Marcu spune în 14:33, că El a fost „uluit amarnic”, de parcă întristarea a venit asupra Lui pe neașteptate, ca și cum ar fi dezorientat. Luca, care a fost medic, spune că El a fost în „agonie”, o luptă, un conflict, limbajul folosit în Greacă implică un conflict de o intensitate și severitate tot mai mult în creștere, astfel încât „sudoarea Sa a devenit ca niște picături de sânge”; și această sudoare de sânge nu este necunoscută medicilor din zilele de astăzi, deși foarte rară. Ea dovedește o extremă tensiune de emoții - întristare de moarte.*

Necredincioșii au sugerat că această relatare a întristării Răscumpărătorului nostru, lacrimile și rugăciunile, dau dovadă de slăbiciunea Sa. Ei argumentează că au existat mulți martiri ai diferitor religii, care au întâmpinat moartea cu îndrăzneală, cu fermitate statornică, câteodată cu zâmbete, și că

* Prof. Ticshendorf arată că acest pasaj al sudorii de sânge al Domnului nostru nu este găsit în *Manuscrisul Vatican*, și că deși el apare în *Manuscrisul Sinaitic* original, acesta a fost introdus de către un critic mai târziu. Pasajul este prin urmare dubios sau cel puțin discutabil.

această relatare Îl arată pe Isus ca fiind fricos, și inferior altora, în loc de a fi superior. Dar există o filozofie în legătură cu subiectul, pe care ei par că n-au sesizat-o. Există o întunecime și insensibilitate legată de căzuta, degradata, brutala fire umană care poate privi suferința și moartea cu indiferență, - care le permite fie să le îndure fără mari emoții, fie a le aplica asupra altora nemilos și fără compasiune. Suntem bucuroși că Isus nu a fost unul din acei ghețari reci și neclintii, ci că a fost plin de sentimente și emoții fierbinți, iubitoare, gingașe; și că ne putem da seama în consecință că El este în stare să simpatizeze ca cei mai gingași, cei mai delicați, cei mai rafinați, cei mai senzitivi, mai mult decât oricare altă ființă umană. El ar fi trebuit să simtă tare condițiile în care s-a pus pe Sine însuși, depunându-și viața în folosul nostru; deoarece cu cât este mai perfect organismul cu atât el este mai sensibil și are sentimente de o mai înaltă sensibilitate, cu cât este mai mare capacitatea de a se bucura cu atât este mai mare și capacitatea de a se întrista: și Domnul nostru fiind absolut perfect ar fi trebuit să fie nemăsurat de mult mai de susceptibil la influențele de suferință decât alții.

Pe lângă acestea, El avea o viață perfectă, pe care n-a pierdut-o, și știind aceasta a înțeles faptul că era aproape să se despărtească de ea; în timp ce alții din familia umană posedă doar o existență pierdută sau condamnată și își dau seama că ei oricum *trebuie* să se despărtească de ea cândva. Prin urmare va fi un lucru foarte diferit pentru Domnul nostru să-și dea viața Sa decât pentru urmașii Săi. Presupunând că 100 reprezintă viața perfectă, Domnul nostru a avut toată plinătatea de 100 ca s-o deie, în timp ce noi, fiind mai mult de nouăzeci și nouă la sută morți, prin greșeli și păcate și condamnare, am putea da cel mult doar unu din sută. O indiferență rece, statornică față de pierderea vieții, bazată pe cunoștință că aceasta ar putea continua în orice caz doar încă puțin timp mai mult, va fi, prin urmare un lucru foarte diferit, în comparație cu o clară cunoștință pe care o avea Domnul nostru, bazată pe experiențele Sale cu Tatăl, „înainte de a fi lumea”, și pe înțelegerea faptului că viața pe care El era aproape s-o deie nu a fost pierdută prin păcat, ci a fost sacrificiul Său voluntar.

Nu poate fi nici o îndoială că acest gând al stingerii vieții a fost un factor important în întristarea Domnului nostru. Apostolul clar comunică aceasta în cuvintele (Ev. 5:7): „Care în zilele Sale în carne, a înălțat rugăciuni și cereri, cu strigăte mari și lacrimi, către Cel care era în stare să-L salveze (afară) din moarte, și a fost ascultat în cele (în privința celor) ce s-a temut” - stingerea vieții. Concentrat în continuu în îndeplinirea voinței Tatălui Său, zi de zi a petrecut-o în sacrificiu de Sine, până acum, când în câteva ore acest sacrificiu va fi completat; și gândul despre aceasta a adus cu sine un alt gând, și anume: A îndeplinit El oare voința Tatălui în mod perfect? Poate El oare pretinde, și va primi El oare răsplata promisă Lui - învierea din morți?

Dacă El nu s-ar ridica în orice amănunt la standartul exact al perfecțiunii, atunci moartea Sa ar însemna stingere; și deși toți oamenii se tem de stingere nimeni nu poate cunoaște deplina adâncime și forță a însemnătății acesteia, așa cum o cunoaște Cel care nu numai că a avut perfecțiunea vieții, ci și amintirea gloriei Sale anterioare cu Tatăl înainte de a fi lumea, pentru El, însuși gândul stingerii, îi aduce chin, teroare a sufletului. Acest gând, pare că n-a survenit la Domnul nostru mai înainte cu aceeași intensitate. Prin urmare, anume aceasta s-a năpustit asupra Lui acum cu așa o intensitate - ca o întristare de moarte. El s-a văzut pe Sine Însuși că era pe cale să sufere după Lege ca un făcător de rele, și în mod natural surveni întrebarea: a fost el oare cu totul nevinovat, și Îl va elibera oare judecătorul ceresc pe cel pe care atât de mulți erau dispuși să-l condamne?

După rugăciune pentru puțin timp a mers la cei trei ucenici, în care avea cea mai mare încredere și care, mai mult decât oricare alții, erau tovarășii Săi încercați și de încredere, dar i-a găsit dormind. Luca explică că somnul lor a fost rezultatul întristării. Noaptea și lecțiile sale au fost impresionante; cina de amintire, pe care ei n-au înțeles-o în mod deplin, totuși a lăsat o măsură de întristare asupra lor, deoarece Învățătorul a sugerat că ea reprezintă moartea Sa, și în continuare a sugerat că unul din numărul lor îl va vinde. Reacția la întristare a adus cu sine o măsură de amorțeală. Domnul nostru i-a ocărât într-un mod foarte blând: „Nu puteți veghea cu Mine o oră? Vegheați și rugați-vă ca să nu intrați în ispită”. Nu este necesar să vă rugați doar pentru Mine; aveți nevoie să fiți într-o atitudine de veghere în folosul vostru. O oră de încercări severe vine asupra noastră; vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în acest timp rău.

Atunci Domnul nostru s-a dus din nou să se roage. Ni se spune că rugăciunile Sale au conținut aceleași cuvinte; adică, în ele au fost exprimate aceleași sentimente; și din nou, a treia oară a fost la fel: un lucru îi

nelineștea inima. Se putea El oare bizui acum pe faptul, că căutând a face voia Tatălui și terminându-și cursul - că a făcut acestea în mod acceptabil? Putea avea El oare deplina asigurare a credinței că Dumnezeu ÎL va salva din moarte prin înviere? Ca răspuns la această rugăciune a fost trimis un mesager ceresc pentru a-L mângâia, pentru a-l întări. Nu suntem informați ce mesaj a adus îngerul, dar putem vedea că a fost un mesaj de pace, și că acesta a adus asigurarea că cursul Domnului nostru a avut aprobarea Tatălui, și că El va fi adus din nou din morți prin înviere. Acestea au fost destul de suficiente pentru a da Domnului nostru toată puterea și curajul necesar pentru încercarea grea din fața Sa; și din acel moment înainte Îl vedem ca având o ținută dintre cele mai calme și cele mai liniștite dintre toate personalitățile vreodată aduse în atenția noastră. Când s-a apropiat Iuda cu ceata sa, El a fost cel mai calm și cel mai stăpânit dintre toți; înaintea Marelui Preot Caiafa, a fost la fel; înaintea lui Pilat la fel; când a fost crucificat la fel; El a găsit pace în mesajul că El a fost aprobat de către Tatăl, și că toate promisiunile binevoitoare ale gloriei, onoarei și nemuririi erau ale Lui, și acum El putea trece prin orice încercare grea.

Scripturile ne asigură că Domnul nostru a fost ispitit în toate ca și noi (frații Săi), și vedem în această experiență a Sa din Getsimani, o ilustrație a unei dintre cele mai severe încercări care trebuie să vină asupra poporului Domnului. Va părea ca și cum Adversarul din timp în timp încearcă să ne discorajeze, făcându-ne să gândim că încercările și greutățile „căii înguste” a sacrificiului, toate vor fi în orice caz zădarnice, și că am putea în același fel să renunțăm. Când vin astfel de gânduri la cei care în modul cel mai sincer și credincios caută să îndeplinească condițiile votului lor de consacrare, acestea constituie una din cele mai severe încercări care îi poate depăși; dacă ei au renunțat la lumea aceasta și la afecțiunile ei, speranțele ei, plăcerile, dorințele, schimbând toate acestea pentru cele cerești, atunci nimic din ceea ce pare a întuneca speranțele cerești, nu-i lasă în întunec mai cumplit, mai dens, decât ei ar putea cunoaște dacă niciodată n-ar vedea și n-ar aprecia făgăduințele prețioase ??????. Și ce curs ar trebui să urmăm în astfel de timp? Trebuie să urmăm exemplul Domnului nostru, și să căutăm fața Tatălui, nerăbdători de a cunoaște dacă avem totul în ordine cu El sau nu; nerăbdători de ceva asigurări că în timp ce lumea ne poate urâ, și spune tot felul de lucruri împotriva noastră în mod fals, noi mai avem încă aprobarea Sa; nerăbdători de asigurare proaspătă că cu noi va fi totul bine, că Domnul ne va acorda o parte în cea mai bună înviere a vieții veșnice.

Dar în timp ce trasăm această corespondență între experiențele noastre și cele ale Domnului nostru, nu trebuie să uităm că există o diferență de nemăsurat; căci noi suntem muritori și nouăzeci și nouă la sută suntem deja morți, și prin urmare nu putem atât de deplin aprecia însemnătatea morții, nici însemnătatea vieții veșnice; și pe lângă toate acestea avem exemplul Domnului nostru, și în plus avem asigurarea că părtășia noastră în Întâia înviere nu va fi atinsă prin perfecțiunea noastră proprie, ci că prin perfecțiunea Sa asigurată vom dovedi Domnului nostru deplina loialitate a inimii, a intenției, a voinței, oricât de imperfecte ar fi rezultatele eforturilor noastre în a-L glorifica în corpurile și spiriturile noastre.

Evanghelistul relatează că Domnul nostru s-a rugat: „Tată, dacă este cu putință, îndepărtează paharul acesta de la mine”. S-ar putea ca Domnul nostru să spună: Dacă iubirea și mila Ta infinită ar vedea posibil pentru mine ca în vre-un fel să îndeplinesc scopurile Tale de salvare a omenirii fără ca să fie necesar să mor, atunci fă să fie așa. Dar dacă acesta a fost gândul Domnului, acesta ar implica că El n-a înțeles pe deplin planul Tatălui de restabilire a omenirii, făcut posibil prin *prețul de răscumpărare* pentru Adam și păcatul său; căci, văzând acestea Domnul nostru n-ar socoti că orice altceva în afară de un deplin preț de răscumpărare ar putea garanta rezultatele. Totuși, destul de posibil este că gândul care Îl chinuia atât de greu a fost înțelegerea ce devenea tot mai clară în mintea Sa că dacă va fi arestat ca blasfemator, tactica vrăjmașilor Săi nu va fi să-L distrugă în mod secret, ci să-L predea Romanilor; și El putea înțelege influența și puterea pe care ei o vor exercita pentru a obține executarea dorințelor lor, și el a știut că metoda Romană de execuție a fost cea a crucificării, și a știut de asemenea că Scripturile spun explicit: „Blestemat este cel ce este atârnat pe lemn”.

Aici, se pare că a fost centrul Său de cugetare: Eu voi fi socotit de către toți compatrioții mei ca lepădat de Dumnezeu, și ca blestemat de către El; voi muri ca blasfemator, ca răufăcător; în timp ce orice sentiment al meu este, și întotdeauna a fost, cinste, loialitate față de Tatăl. Acesta, credem noi, a fost punctul principal al frământării Domnului nostru, numit „pahar” al suferinței, pe care El a dorit, dacă va fi cu putință, să fie îndepărtat. Credem că El a știut că *moartea* Sa era necesară, inevitabilă, deoarece deseori și-a informat ucenicii în această privință; dar că aceasta va fi o astfel de formă umiltoare, „chiar moarte de cruce”, aceea l-a zdruncinat; căci aceasta arăta nu numai rușine și o denaturare în fața poporului, și a celor pe care El i-a iubit și cărora le-a dorit să le facă bine, ci aceasta aducea cu sine la fel și gândul că el a fost blestemat de Dumnezeu; și

dacă era blestemat de Dumnezeu nu putea spera la realizarea făgăduinței prețioase a învierii. Dar când a fost asigurat prin înger că El de fapt nu va fi acuzat de Dumnezeu, chiar dacă pentru un timp va lua locul lui Adam cel condamnat și va fi „făcut blestem pentru noi”, rasa sa, atunci chiar crucea și rușinea acesteia va fi îndurată cu curaj.

VEGHEAȚI ȘI RUGAȚI-VĂ CA SĂ NU INTRAȚI ÎN ISPITĂ

În cazul Domnului nostru și al apostolilor vedem ilustrată valoarea vegherii și rugăciunii în ceasul întunecat al strâmțorării. Domnul nostru a urmat direcția pe care a dat-o și ucenicilor Săi: El a vegheat, El s-a rugat, El a obținut binecuvântare, a fost întărit, și a ieșit învingător. Ei n-au vegheat și nu s-au rugat, nereușind a înțelege necesitățile acestei ocazii, și ca rezultat îi vedem împrăștiați, dezorientați - și unul din ei, cel mai puternic din ei toți, care în mod lăudăros a spus cu puțin timp înainte: „Chiar dacă toți te vor părăsi, eu nu te voi părăsi”, a fost într-atât de biruit de împrejurări, și atât de slab prin lipsa acelei tării pe care ar obține-o dacă ar veghea și s-ar ruga, încât l-a tăgăduit pe Domnul cu jurăminte.

Oriunde vedem poporul Domnului încercând să trăiască o viață a sfințeniei și consacrării, totuși ignorând porunca Domnului de a veghea și a se ruga, putem ști că ei sunt neînțelepți; și că oricât de mult ar fi fecioare, curate, ele sunt nechibzuite: ei nu pot spera să obțină victorie asupra lor și a păcatului și asupra Adversarului, de sinestătător, singuri. Dacă Învățătorul însuși a avut nevoie de întărire, și noi avem nevoie de ea cu siguranță; și dacă El a primit-o ca răspuns la cererile Sale cu strigăte mari și lacrimi, în aceasta se conține o sugestie pentru noi despre calea pe care lui Dumnezeu Îi este plăcut să ne deie deplina asigurare a credinței care este în stare să ne întărească ca buni ostași, pentru a îndura orice și totul în numele și serviciul Său. Cei care caută pe Domnul cu sinceritate și cu rugăciune sunt la fel de siguri că vor primi binecuvântare precum a fost și Domnul Isus Însuși; și cu toate că la ei nu va veni același fel de mesager ceresc pentru a-i mângâia și încuraja, totuși un mesager ceresc de un alt fel va fi trimis la ei cu siguranță. Acesta poate fi în persoana unui tovarăș de credință, capabil să intre și să simpatizeze cu noi în încercările noastre ca fiind dificultăți, în așa un mod cum nici unul din apostoli n-a putut simpatiza cu Domnul nostru sau să-l sprijine. Sau s-ar putea că mesagerul trimis ar putea fi un apostol însuși, prin multele cuvinte îndurătoare inspirate pe care Dumnezeu ni le-a comunicat prin ei în Cuvântul Său. Dar oricum ar veni întărirea, aceasta trebuie să fie asigurarea, nici a oamenilor, nici a îngerilor, ci a lui Dumnezeu, că suntem plăcuți și acceptabili Lui - și că putem pretinde și aștepta lucruri nespuse de mari și scumpe pe care El le are în păstrare pentru cei ce Îl iubesc.

Astfel vorbind, noi suntem acum în ceasul încercării care a venit peste întreaga lume ca s-o încerce. Prezentul este reprezentat în Scripturi ca: „ceasul ispitei” sau încercării de la sfârșitul acestui veac. Acesta este ceasul din Getsimani, în acest sens al cuvântului, pentru toți care cu adevărat sunt poporul Domnului, pe deplin consacrați Lui. Este ceasul, prin urmare, în care noi, ca și Domnul nostru, trebuie să căutăm fața Tatălui pentru a primi deplina asigurare că suntem ai Lui, și că El este al nostru; și că ne putem bizui cu încredere pe puterea Lui de a ne susține în acest timp. Este timpul în care trebuie să ne asigurăm, precum cântăm câteodată:

„O! Fie ca nici un nor pământesc să nu se ivească,
Ce să Te ascundă ca servul Tău să te privească”.

Este timpul în care cei care neglijează cuvintele Învățătorului nostru: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită”, cu siguranță vor intra în ispită, și va fi destul de sigur că vor cădea în ea. Și căderea va fi severă - și chiar dacă ca și în cazul lui Petru, vor fi recuperați din aceasta, o vor face cu lacrimi amare.

Unii fac greșeala că se roagă fără a veghea; alții fac greșeala că veghează fără a se ruga; dar metoda cea mai sigură și cea mai potrivită este cea pe care a poruncit-o Domnul nostru, de a combina ambele acestea împreună. Trebuie să veghem, și să fim în gardă cu privire la atacurile lumii, cărnii și ale diavolului. Trebuie să veghem la toate încurajările Cuvântului Domnului, la mărturiile împlinirii lor, la semnele ce arată prezența Sa și marile schimbări dispensaționale care sunt pe cale să apară. Trebuie să veghem la orice ne-ar întări în credință și speranță și loialitate și iubire; și în timp ce veghem trebuie să ne rugăm fără încetare. Trebuie să ne rugăm împreună ca popor al Domnului; trebuie să ne rugăm în casele noastre, ca familii; trebuie să ne rugăm în secret, în privat. Trebuie să avem spiritul rugăciunii în toate ce spunem și facem: adică, inimile noastre trebuie în

continuu să se ridice la Domnul pentru a cere conducerea Sa în toate afacerile vieții, ca să putem face cu toată puterea tot ce mânlile noastre găsesc de făcut, într-un mod care va fi acceptabil pentru El, și ca să putem fi păziți de El de ispitele ce de altfel ar putea fi peste măsura îndurării noastre, și ca să putem fi în cele din urmă eliberați de cel Rău și să avem un loc în Împărăția Domnului nostru. Frați și surori, să ne aducem aminte tot mai mult, și să punem în practică, în orice casă în care TURNUL DE VEGHERE este ca nu vizitator, aceste cuvinte ale Domnului nostru: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită”.